Nápady mého strýčka.

Sděluje Jan Šotek.

Po tom Vokounovském útoku, — pravil ondyno strýček -- se všech stran ozývají se hlasové, že strana svobodomyslná musí jaksi obroditi se vydatnější a účelnější činností, než jakou dosud provozovala. Skoro každý začíná pociťovati, že něčeho se nám nedostává, že nežijeme ten pravý život, jak kážou to naše novověké názory a zásady, že hovíme si v polovičatosti a povrchnosti — zkrátka, že nejsme co býti máme a proto, že se na nás všelijací lumpové a mravní zvrhelci odváží tak hanebně vyjížděti. A to je pravda, hochu! -- My už v tom ohledu burcujeme hezkou chvíli a proto s radostí čítám nyní v českých novinách ty projevy na nový, lepší život poukazující. Pozoruji, že i ty redakce svobodomyslné, co hověly si v sladkém přesvědčení, z něhož nijak vytrhnouti se nedaly, že vše jde "all right" a ani lépe jíti nemůže, začínají přizvukovati lidovým hlasům a myslí též (ovšem že náramně krotce), že by se mělo "teďkom" nějak onačeji pokrokařit a svobodomyslnit, aby těm podrývačným snahám všelijakých protestantských *ne*reverendů vydatné meze se postavily.

Aby všechny tyto dobré úmysly aspoň z části se uskutečnily a neostaly, jak se říkává, jenom "zbožným přáním," musíme my svobodomyslní uvědomit se, co vlastně máme dělat a jak ten lepší život na budoucnost si upravit, musíme doradit a dorozumět se o účelích, cestách a prostředcích, jež sledovati a používati máme, a pak hlavně musíme položiti si ruku na srdce a otázat se sami sebe, jak mnoho bysme volni byli na to obětovati. Neb bez obětí, na práci i penězích, nic se nedokáže. Naše svobodomyslnost, pokud širokých kruhů se týče, až dosud mnoho nás nestála; ale podle toho též vypadá. Neb ty které spolkové síně, v nichž hlavně a především jen zábavy se odbývají, žádnou *opravdovou* vymožeností svobodomyslnosti nejsou a nebudou, dokud volná myšlénka a pokročilý i vědecký názor do života nebude se v nich pěstovat s ohledem na všechny stránky a potřeby života lidského. Takových síní mají jinonárodovci sílu ukrutnou a skoro každá vesnice má svůj větší neb menší "opera house", aniž by to za nějakou extra vymoženost považovala — aspoň ne za vymoženost nějakého zvláštního svého duchovního směru. Pořídí ho několik jednotlivců buď k vůli přímému z něho výdělku aneb k vůli tomu, aby lid okolní do osady se táhl a obchod její pozvédal. Ostatně divadelní síně a tančírny buď vlastní neb najímají naši katolíci též, aby se v nich povyrazili a si poskočili. Při tom však je ani ve snu nenapadne, že navštěvováním katolických divadelních představení, plesů a produkcí katolických Sokolů už úplně dostáli svým povinnostem a že víra jejich, v níž duchovně žijí, už nic více od nich nežádá. Oni ví, že zábavou srdce i mysl, duše i duch, okřívá; ale nežije, nežije. Obé potřebuje víc, neskonale víc. K vůli tomuto *víc* zakládají své osady, budují kostely a chrámy a vydržují svoje duchovní správce — kněze. A to všechno ze svých vlastních prostředků, neb zde jim odnikud na to příjmy neplynou. Každý skoro cent (vyjímaje podporu od obchodníků jiných církví neb necírkví, kterou v koncích musí jim zase jen cestou obchodní oplatit) co kostely a školy jejich stály, co stojí jejich kněží a učitelové musí dát ze svého, z příjmů a výdělků svých obětovat. A to jsou, hochu, sumy veliké, co katolíci naši obětují víře své a svému náboženství, a to zcela *dobrovolně*, neb nikdo *moci* na nich to nevynucuje. Kdo nechce nemusí se stát členem katolické osady, ani při ní ostat. Že kněži dovedou agitovat, kolektovat a naléhat na své osadníky, je pravda, takže až tito někdy reptají, ale když dílo hotovo, na něž se sbíralo, mají přeci zase radost a často velebníčka svého v duchu odprosí za to, co nehezkého o něm si myslili, když tak na ně uháněl. Ta obětavost jejich je svrchovaně dobrovolná. To faktum oddisputovati se nedá žádným způsobem. U nás, jedná-li se o sbírku, agituje každý horlivec též jak může, a těší se z toho, co na svých známých "vymluvil" a vynutil, nehledě na to, zda-li dali to rádi či neradi, jen když na konec přeci dali. To je všude stejné.

— Také nezáleží na tom co se stanoviska našeho neb jiného pokročilého za ty obětě své dostanou, je-li jim to na škodu spíše než k užitku; *neb oni za to co dají, dostanou co chtějí a na tom je dost.* Oni žádají chrám a dostanou ho, oni chtějí bohoslužby a poskytnou se jim, oni touží po knězi a mají ho za své obětě. Proto, že po našem rozumu obětavost jejich není moudrá, nic ji jako obětavost nesnižuje ani neumenšuje. Po jejich rozumu je svatou a u nepředpojatého pozorovatele musí vzbuzovati obdiv. Na tom stojím a budu stát vůči všem námitkám i oněm milého mi p. Bittnera. Neb si jen považme, že naši katolíci, jichž snad v Americe ani o mnoho více není než svobodomyslných a vlažných, postavili už ukrutnou sílu kostelů a chrámů nákladných, v nichž víru svou pěstují a se v ní posilují a tuží, že mají (podle loňského kalendáře "Katolíka") 174 dobře zorganisované osady, tedy v každé neb skoro v každé svůj kostel a že duchovní potřeby jejich obstarává *jedno sto a padesát pět kněží*, z nichž žádný snad netrpí hladem ani nechodí otrhaný. Mimo tyto vydržují mnoho učitelů a učitelek farních škol, tři řeholní ústavy a sedm časopisů.

Tolik činí katolíci pro svou víru, pro ten jim milý duchovní život. A co činíme my pro tu svou jinou víru, ten duchovní život v názorech a pojmech pokročilého svobodného myšlení? My chrámů nepotřebujeme a místo nich máme nějaké ty síně, ale kde jsou naše duchovní shromáždění, naše mysl i srdce povznášející schůzky, poučné přednášky v duchu svobodomyslném, naše mravoučné výklady pro staré i mladé i nejmladší, kde slova útěchy a povzbuzení pro trpící a nešťastné, kde naše ideály, účele a cíle, kde páska naši duchovní jednoty, kde živoucí bratrstvo vyššího člověčenství, v němž božství srdcím našim se zjevuje — kde vůbec jaký život v novém duchu? Jako sirotové opuštění potácíme se duchovním životem, bez cesty a cíle, nevědouce a snad ani věděti nechtíce, co a jak činit? Svobodomyslnost otevřela nám nezměrné lány nejžírnější půdy, z níž vytvořiti dá se ráj, ale my necháváme ji ležeti ladem a dále pustnout. Jenom proto, že ji nerozumíme, že jsme příliš pohodlní, materialističtí, neobětaví, sobečtí! Či budeme teď jinými, hochu, budeme?—

* * *

Tak vida — pokračoval strýček — to naše roztomilé fajtovní a až hrůza neurvalé cedar-rapidské bratrstvo, dostalo náhle ze všeho strach, trému a ošklivé bolení břicha, a leze ku "nevěreckému" kříži o milost. Tuhle ňácí jeho hlavové, nepochybně na ponuknutí toho novinářského bandity (tak prý ho titulují jeho děti), jemuž náhle klesla bojovná žíla, vyšli ve "Svornosti," té arcinevěrecké, s poníženou prosbou, aby ty nevěrecké časopisy neukřivďovaly tolik tomu upřímnému, o blaho a spásu všech Čechů amerických usilujícímu p. Ringsmuthovi, neboť prý on ani žádným "bratrem" není a za nic nemůže. Ó vy sketové a zbabělci, hodní svého kriminálního vůdce! Jak se opovažujete tak zbaběle, tak nízko a podle lhát a u nevěřících o milost prosit pro tu několikanásobnou podšívku všeho darebáctví? Proste raději o milost a odpuštění pro sebe, že jste v šibeniční horlivosti své a na popud toho arcilotra způsobili takové ukrutné pohoršení a dobrou pověst svých vlastních rodáků před americkou veřejností ve psí vydali. Ano, pro sebe o ně proste, pro sebe, neb vám ho bude více potřebí než tomu lotru, jemuž bylo by jen dalším prostředkem k novým darebáctvím, kdežto Vám přijíti může k požehnanému užitku.

* * *

Bratrstvo tedy už ke kříži přilezlo. Kdy pak učiní to benediktinský "Národ" a "Katolík", kteréžto časopisy, ku nemalé mrzutosti a žalu četných katolických kněží světských po celé zemi, zrádného bratrstva protestantského se přichytily a pomáhaly mu nevěrce ubíjeti, že to byla až zrovna rozkoš. Že z toho budou mít též bolení břicha, není nejmenší pochybnosti, a kdyby to bylo jen proto, že s takovými skety se spřáhly, kteří při prvním výstřelu nepřátelské strany ihned padnou na kolena a o milost žebrají. No, to měly krásné spolupracovníky! Ale patří jim to! Co také našim milým katolíkům bylo do toho? Či přirostli jim najednou protestanští kacíři více k srdci než ti svobodomyslníci? Možno, ale teď se jich asi rádi a bez velké bolesti zbaví. Slávu s nimi žádnou si nevydobyli a pro ostudu do boje vycházet nemuseli. Mohli ušetřiti si blamáž s "bratry" i se svou moudrostí. Či je to nějaká moudrost, když "Národ", sesbírav několik sloupců cifer, připusťme, jen tak k vůli argumentu, že správných, volá vítězoslavně: "vidíte, že katolíci méně se vraždí než nevěrci či svobodomyslní!" Nu, s pánem bohem, ať se těší ze života; ale k vůli nějakému tomu procentíčku sebevražd, o co jich katolíci méně spáchají, neuvážou si přeci svobodomyslní církevní jho na krk a nesevřou sotva osvobozený mozek do železných pout předepsané víry a všelijakých pitomých dogmat. To by tak za to stálo, jenom k vůli ušetření 4 neb 5 procent sebevražd! Pohanští divoši se prý vůbec samovražd nedopouštějí. Proč tedy katolíci, aby si ušetřili i ty čtyry procenta sebevražd co spáchají, nestanou se čerstva pohany a divochy? Či není tohle logika a k tomu správná? — Ale nejpovedenější je, když "Národ" klade otázku: "který z dvou nevyléčitelně nemocných spíše spáše samovraždu: věřící nebo nevěřící?" — Já myslím, hochu, že nevěřící, poněvadž předpokládám u něho větší rozum a statečnost. — I nemocní lpí na životě a často mocněji než zdraví. A kolik pak nemocných věří, že jsou nevyléčitelně nemocni? Obyčejně doufají věřící i nevěřící až do posledka. Ale když se o tom úplně přesvědčí, kdo jim může zazlívat sebevraždu? Kdo může očekávati od nich pod tlakem toho děsného vědomí a snad i hrozných tělesných muk, aby udrželi duchovní rovnováhu? Vždyť ta bezúčelná muka nemohl by od nich žádati ani bůh, když už mezi samými lékaři a učenci vede se o tom vážná rozprava, nebylo-li by lidštější (natož božštější) nevyléčitelně nemocné zbaviti zbytečných muk a ukrátit jim utrpení "podáním ratolesti palmové, míru věčného." Nač tedy takové argumenty?, ctihodní páni Benediktýni, vždyť je to hloupost! Tuhle čtu v novinách, že starý osadník, Ondřej Šlajs, v Montpellier, Wis., už šedesátiletý, člen kostelní osady sv. Jana Nepomuckého v Krok, muž zbožný a správný, potomek statných Chodů, syn České Kubice u Domažlic, spáchal ondyno, skoro jako na zakázku té otázky "Národovy", samovraždu zastřelením k vůli *nevyléčitelné nemoci.* Co říkáte, pánové, není Vám tak trochu jako do "sebenafackování?" — Jednejme přeci spolu jednou jako lidé a Češi. Vy máte právo a svaté právo být katoliky a my zas máme snad též právo být svobodomyslnými, když tak chceme. Či ne? A proto není potřebí aby si kterýkoli z nás k vůli dosažení nějaké velice problematické přednosti "šlapal na rozum." A to je vše! Pracujme, bez vzájemného ubližování si, každý svým směrem, pro dobro Češstva i lidstva, věrně a upřímně, a buďme jisti, že přijde doba, která všechny srovná a v objetí vyššího člověčenství co bratry uvede.

* * *

A teď ještě slovíčko, hochu. Tak tedy páně Oliveriusova "Cesta k dílu" už je zde, celá a dokonaná. Já se těšil po tom hlučném úvodu, že z toho čtyřiatřicetiletého těhotenství vzejde nám při nejmenším aspoň veritábl spasitel, a ono je to zatím nesmyslné štípání vlasů, hledání hnid ani kde jich není a ničím neoprávněné a neodůvodněné, nízké podezřívání skoro všech česko-amerických předáků. A tohle, že má být cesta k dílu? Ano, ale k dílu ničivosti, zkázy a zhouby. A tou také byla! Proč, u všech svatých, pan Oliverius za těch čtyřiatřicet let, co velikou tu myšlénku v lůně ducha svého choval, nezbubnoval nějaký ten český sjezd a akci spásunosnou nezačal? Nikdo mu v tom přeci nepřekážel. Ale darmo se zlobit! Já mu slíbil, že náhledy jeho budu respektovat až do nejsmrtelnějšího mlčení. Takto ať se s ním o tu jeho "spásu" hádá kdo chce.

Bismark o národnostních bojích v Rakousku.

U příležitosti nynějších výtržností v Čechách následkem zrušení jazykových nařízení vyvolaných, přinesla vídeňská "Neue Freie Presse" vzpomínku na rozmluvu jejího zpravodaje s Bismarkem v letech osmdesátých, přihodivší se ve Fridrichsruhe. K vůli zajímavosti rozmluvu tuto uveřejňujeme tak, jak jmenovaný časopis ji otiskl. Bismark pravil:

"Bohužel, nalézá se v Rakousku, především ale v Čechách, strana, která, ač v počátcích svých jest velmi opatrná, přece jeví se u ní zřejmá snaha, spojiti veškeré německé strany v Rakousku v jeden celek pro říši Velkoněmeckou. Lidé, k této straně se hlásící, nemají žádného porozumění pro myšlénku velkoněmeckou, a proto jest nejsvětější povinností jednoho každého kancléře, jenž úřad po mně nastoupí, aby lidi tyto, potřeba li toho bude žádati, s krvavými hlavami poslal domů. My jsme mezi Ruskem a Francií vraženi jako klín, takže lze očekávati, že tyto dvě země podají si ruce ku společnému proti nám jednání. Abychom tomuto nebezpečí mohli dokonale čeliti, jest nutno ve střední Evropě dosíci spojence, a tím nemůže býti nikdo jiný, leč Rakousko. Z toho stanoviska stroskotání říše rakouské bylo by jednou z největších kalamit, jež mohla by nás stihnouti. My sice získali bychom tím asi osm neb devět milionů duší, avšak dvacet milionů duší přešlo by v řady našich nepřátel. Jako zakladatel říše německé považuji mocné a zpřátelené Rakousko za věrnou stráž, jež brání vzrůstu Slovanstva, které, jsouc mocno, překáželo by naší zdárné budoucnosti. Také vnitřní zájmy pruské vyžadují, aby každý náš ministr přihlížel k tomu, aby rakousko-německé provincie nebyly přivtěleny k Německu, jelikož byla by tím katolická strana značně sesílena, a vřelé sympatie, které stávají dnes k říši rakouské v Bavorsku, Wuertembersku, Porýnsku a Hanoversku, nabyly by tím oprávněnosti a zákonitosti. Následek toho by byl, že my nikdy více nedomohli bychom se většiny v říšské radě. A jak představujete si poměr Berlína ku Vídni, kdyby tato dvě střediska náležela ku jedné říši? Nemusel by ustoupiti Berlín Vídni, již z geografické polohy? Ne, tak daleko to dojíti nesmí."

Bismark přiznává v interviewu vůdčí úlohu v Rakousku Němcům, avšak uskutečnění slovanského Rakouska považuje za nemožnost. Když nebožtík Taaffe snažil se přiměti císaře rakouského, aby v Praze dal se korunovati na krále českého, tehdy Bismark varoval Františka Josefa, aby tak nečinil, a jak skutečnost nás učí, tento také varovného hlasu německého státníka uposlechl. Ku konci své řeči vyslovil se tehdy Bismark následovně: "V Rakousku mají vládnouti do jisté míry Němci, v Uhersku Maďaři, při tom však nesmí býti potlačována řeč kteréhokoli slovanského národa v této říši."

Předvěká zvířena.

Ve státu Wyoming se vyskytují četné zbytky dávnověkého zvířectva, což pobádá vědátory, aby pro různá musea tyto památky dávných dějin zeměkoule zajistili. Jsou tam občas vysýlány výpravy vědecké a jednu z nich podnikl Louis E. Van Newman, o čemž píše v "Independentu" následovně:

V době dávnověké, dlouho před tím, než se člověk objevil na zemi, vystoupila tato část americké pevniny z pravod. Muselo tu býti několik jezer, která se rozprostírala po celé pevnině americké, od zálivu Mexického až po ledové moře. Ještě dnes možno stopovati jezerní ty rozlohy po stepích Dakoty, Montany, Wyomingu, Colorada, Arizony a New Mexika dle četných nálezů fosilní zvířeny ve všech těchto končinách.

Geologie nazvala dobu onu mesozoickou a naplaveniny onoho útvaru zemského obsahují množství zbytků zvířectva, od nepatrných škeblí až k obrovským ještěrům doby jurové, největším to tvorům, jací kdy žili na zemi. Rozsáhlé ty krajiny nám poskytují velice zajímavé nálezy všeho druhu. Lávová pole Dakoty, geysery, horká vřídla, různobarevné skaliny Yellowstone parku, obrovské kaňony, jimiž si řeky proklestily dráhu, alkalická jezera, poušťě a veliké bohatství nerostů blízko povrchu — to vše nasvědčuje, že tato část zeměkoule nejdříve se vynořila z pravod a obrovské síly přírodní že tu pracovaly nevyrušovány na přeměně povrchu zemského.

Není tedy divu, že krajiny ty jsou pravým rájem pro geologa. Mnohé výpravy vědátorů již prozkoumaly kraje ty, zvláště prof. Marsh na počátku let sedmdesátých podnikl asi 20 cest přes hory a objevil při tom přes 200 druhů pradobého živočišstva. Zdá se však, že wyomingská naleziště jsou nevyčerpatelná. V uplynulých třech letech prof. Reed z wyomingské university přehlížel stát a v roce minulém učinil několik veledůležitých objevů. Asi 90 mil severozápadně od Laramie přišel na kostru obrovského zvířete, největšího to, jaké kdy bylo vyňato z naplavenin zemských. Je to obrovský ještěr dinosaur, měřící 120 stop délky, jehož skamenělá kostra dle odhadu bude vážiti nejméně 40,000 liber. Práce s vykopáváním kostry té jest obrovská a tato leží dosud na místě, kde byla nalezena, ale na jaře bude její vykopání dokončeno.

Poslední výprava vědecká do wyomingských nalezišť fosilních sestávala z 80 vědátorů, většinou to geologů, vedených profesorem Knightem z university wyomingské. Byli to členové předních universit amerických, kteří strávili 40 dní v pustinách, zkoumajíce a shromažďujíce nálezy fosilní. Výprava byla vším zaopatřena; měla sebou 17 vozů, stany, nástroje vědecké, fotografické i potraviny a vydala se na cestu z Laramie, kde je sídlo university, 20. července. Tři tajemníci vedli zápis o všem, co se podniklo a podávali zprávy o důležitých nálezech do časopisů. Výprava se brala jižním a západním Wyomingem, projdouc i kaňon řeky Platt. Vše se dělo systematicky, dle plánu napřed umluveného a nálezy byly posýlány různým universitám, jejichž členové se účastnili výpravy.

Mnoho dříve neznámých druhů škeblí a skamenělin bylo tu nalezeno. V uhelnatém pískovci byly nalezeny otisky listů velice skvostných, z nichž některé vypadají jako umělé rytiny. Největší pozornost se však věnovala obratlovcům, jejichž zbytky se nejvíce objevují u jezera Como ve skalách pískovcových. Společnost utábořila se v dolině, kde prof. Marsh nalezl obrovského dinosaura a tu nalezla četné zbytky těchto obrů útvaru jurského. Zdá se, jako by to byla krajina zvířectva pradávného, ač jest pravdě podobno, že to bylo bahnisko na pokraji velikého jezera neb moře, poněvadž zvířata ona musela žíti ve vodě i na suchu.

Profesor Reed, který nalezl kostru obrovského dinosaura v loni, vykládal o zvířeti tom asi následovně:

Nelze si učiniti skutečnou představu o zvířeti tom, pokud bylo živo, avšak dle kostry nalezené se dá souditi, že muselo vážiti aspoň 60 tun. Krk jeho byl asi 30 stop dlouhý a ocas asi 60. Žebra mají 9 stop délky, dle čehož se dá souditi, že vnitřek trupu zvířete toho se podobal síni asi 34 stopy dlouhé, 16 stop široké a sklenuté do výše asi 12 stop. V takové místnosti by se mohlo pohodlně usaditi 40 osob. Řízek masa ze stehna na příč uříznutý v podobě našeho round steaku by měl asi 12 stop v průměru, v jehož středu by vězela plná kosť průměru 12 při 14 palcích bez jakékoli dutiny pro tuk. Když zvíře to položilo tlapu na zem, muselo jí přikrýti nejméně čtvereční yard povrchu a země se musela pod jeho chodem notně třásti.

Hlava zvířete byla však v poměru k tělu malá. Nemohla býti větší než asi 10galonový soudek a mozek v ní vážiti mohl asi 4—5 liber.

V těchto nalezištích wyomingských se objevují kosti nejvíce druhů zvířat ještěrovitých a jen málo druhů čtvernohých nebo letounů. Má se za to, že zvířata ona se vyskytovala v pravěkých vodách a bahniskách v milionech a hynouce, klesala do usazenin, kdež kosti jejich zkameněly. Usazeniny ty se stále nořily do hlubin, neb na některých místech jsou pokryty vrstvami skalními až 30,000 stop mocnými. Když pak se děla na povrchu zemském ona obrovská proměna, která vyzvedla Skalní pohoří, tu se ony spodní vrstvy protrhaly, skroutily a na povrch přišly.

Kosti z fosilních zvířat nalezené jsou ponejvíce jen hnáty, ač se i žebra, obratle a lebky také četně vyskytují. Společnost vědecká, utábořená v Aurora, nalezla již druhého dne kosť dinosaura. Členové koleje minnesotské ji objevili a vydobyli úplně zachovalou. Je to hnát šest a půl stopy dlouhý. Mnoho jiných kostí bylo tu nalezeno, o jejichž ceně se nedá napřed nic určiti, pokud nebudou od vědátorů řádně prozkoumány a upraveny. Výprava tato získala i cennou sbírku nerostů, jeden vycpavač pak na té cestě ulovil i mnoho ptáků krajiny té a iowský botanik si přinesl hojnou sbírku květin a rostlin, roviny i stráně tamní kryjících. Společnost pak strávila čas ten v přírodě, bohaté na zvěř, ryby a krásy přírodní.

Tiskárna Spoj. Států.

Minulý kongres povolil dva miliony dolarů na zařízení nové tiskárny národní ve Washingtonu, na jejíž stavbě se již začalo pracovati. Tiskárna ta má býti hotova do 30. června příštího roku, avšak na budovu samu nesmí býti více vydáno než $350,000. Stavbu budovy má na starosti vrchní inženýr vojenský v dorozumění s vládním vrchním tiskařem.

Požadavky, jaké se na vládní tiskárnu washingtonskou kladou, jsou přímo ohromné. Blanky k vyplňování a obálky pro úřady se tisknou po celých milionech. K censu před 10 léty se natisklo asi 14,000,000 blanků k vyplňování. Tisknou se tam vědecká díla badatelů vládních, zákonníky a zprávy vládních geologů, neb měřičů, z nichž mnohé upoutaly pozornost vědátorů, jak zdejších, tak i zahraničních, jsouce zároveň skvělým důkazem amerického umění tiskařského.

Tiskopisy, vycházející z vládní tiskárny, vyžadují znalost všech jazyků, jak moderních, tak i mrtvých. Knihy latinské, francouzské, německé se tam tisknou, ano i slovník indianský tam byl vydán. Z národní tiskárny vyšel též katalog pro vojenské lékaře, který obsahuje seznam všech léků a celé lékařské literatury, tak že vzbudil úžas všech, kteří jej prozkoumali.

Vydaje na tiskopisy pro kongres spotřebují každoročně téměř polovinu peněz na tiskárnu povolených. Tu se vyžaduje rychlost a správnost co největší, o čemž nejlepší důkaz podává poselství presidentovo, jímž odkázána byla kongresu zpráva komise, která vyšetřovala zničení válečné lodi 'Maine' v přístavu havanském. Zpráva ta obsahovala 298 stran čítací látky, s 24 rytinami, každá na celou stránku a jednu barvotiskovou litografii. Illustrace ty přišly do tiskárny ve 3 hodiny odpoledne 28. března a rukopisy až v 6 hodin večer. Druhého dne však v 10 hodin ráno každý zástupce a senator měl již jeden výtisk knihy té na svém stole.

Největší tiskovou prací národní tiskárny byla úřední zpráva o odštěpení jižních států.

Dříve, než byla zařízena národní tiskárna, bylo vydání některých vládních spisů velice nákladné. Tak spis o prozkoumání údolí řeky Amazonu vydán byl ve dvou dílech a stál $55,865. Námořní výprava do Japanu byla popsána ve dvou dílech, jejichž tisk stál $140,851. Zpráva komise, zkoumající možnost stavby dráhy ze St. Paul do Puget Soundu, vytištěna byla s nákladem $146,168.

Co praví jeden kazatel. Jeden podivuhodný případ, jenž udál se v Tremont, Pa., přiměl lékařský svět ku přemýšlení. Rev. Daniel Samár, kazatel, píše o tom ve prospěch stejně trpících. "Po několik roků trápen jsem byl nezáživností a bezesností a zdraví mé bylo bědné. Kůže má dala se sloupnouti jako rybí penízky a lékaři prohlásili, že mi není pomoci v mém stáří 68 roků. As před deseti měsíci počal jsem užívati Dra. Petra Hoboko a brzo pocítil jsem úlevy. Chuť k k jídlu se vrátila, zdraví spánek přinesl posilu a má váha vzrostla ze 120 na 150 liber Přátelé blahopřáli mi ku mé zdravé tváři. Před tím jedva jsem udržel v ruce péro; tento dopis Vás jistě přesvědčí o vrátivší se mé síle. S díky přiznávám, že s pomocí boží za toto mé vrátivší se zdraví děkovati mám jenom znamenitému léku, Dra. Petra Hoboku." Není prodáváno v lékárnách. Pište si vyrabiteli. Adresa: Dr. Peter Fahrney, 112—114 So. Hoyne Ave., Chicago, Ill.

— Zašlete si na Cudahy Packing Co., South Omaha, o úplný seznam cen, které dávají zdarma těm, kdož používají Diamoud "C" mýdlo.

Vyléčím koktání.

Referencu: Nejpřednější lékaři v Omaze. Podrobnosti zdarma. Julius E. Vaughan, doktor 430 Range Bldg. Omaha, Neb.

Pánům úředníkům spolků.

Účetní (obchodní) knihy, jako Ledgers, Journals, denní knihy a j. [illegible] "Pokroku Západu".